

The image features a black and white puppy with its tongue sticking out, looking directly at the camera. The puppy is positioned in the lower half of the frame. The background is a soft, blue and white bokeh with numerous small, golden stars scattered throughout. At the top of the image, there are pine branches with colorful Christmas lights in shades of red, yellow, and blue. The overall atmosphere is warm and festive.

Ali Standishová

— ★ —

Bella

Vianočný príbeh o neposlušnom šteniatku

FRAGMENT

Bella

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Ali Standishová
Bella – e-kniha

Copyright © Albatros Media, s. r. o., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Bella

Vianočný príbeh o neposlušnom šteniatku

Ali Standishová

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Ali Standish
Published by arrangement with Rights People, London
Translation © Natália Kližanová, 2020
Cover photos © Smiltena; Melinda Nagy; Alexander Raths;
Eric Isselee / Shutterstock.com

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1873-8
ISBN e-knihy 978-80-566-1954-4
ISBN e-knihy 978-80-566-1955-1
ISBN e-knihy 978-80-566-1956-8

Pre všetky zlatička, ktoré niekedy nazvali
neposlušnými.

A, samozrejme, pre Bellu, najlepšieho psíka,
akého som si len mohla priať.

Prvá kapitola

McBridovci

Bella bola najposlušnejšie dieťa v rodine McBridovcov.

Pravdaže, nikdy to nepovedala nahlas. Nechcela raniť city ostatných detí.

No vedela, že je to tak.

Popravde, nebolo to až také ťažké. Konkurencia nebola ktovieaká.

Bábätko malo každú noc poriadne záchvaty hnevu, sestry sa nikdy nechcelo pomáhať a brat, najstarší z nich, nechával zablatené tenisky na zemi v obývačke a odľahoval sa,

keď sa ho pani McBridová zavše snažila pobožkať na čelo.

Bella nič z toho nerobila. Nikdy rodinu McBridovcov v noci nezobudila, dokonca ani keď sama nemohla spať. Každý deň, bez toho, aby ju o to požiadali, upratala odrobinky zo zeme v kuchyni. Nenosila tenisky, a keby ju pobožkali na čelo, bola by v siedmom nebi, no mala pocit, že sa o to už dlho nikto nepokúsil.

Navyše, Bella sa nikdy nestážovala na jedlo, ktoré mali na raňajky či večeru. Nenahtevala sa, keď ju braček buchol po hlave plyšovým dinosaurom ani keď jej sestra zviazala uši ružovou mašličkou, ktorá ju štekľila.

Čo viac mohol človek od dieťaťa chcieť?

Keď si ju McBridovci prvýkrát priniesli domov (odkiaľ, to Bella nevedela – a nazdávala sa, že všetky deti nad tým premýšľajú), zdalo sa, že sa z nej tešia. Neustále ju objímali alebo sa s ňou hrali, dokonca spolu jedli pukance, keď večer pozerali film.

Pukance s maslovou príchuťou boli Belliným najobľúbenejším jedlom.

Ako však mesiace plynuli a Bella rástla, venovali sa jej čoraz menej a menej – a stále viac a viac sa zaoberali inými vecami, napríklad televízorom a počítačmi či plánmi na letnú dovolenku.

Nič to, pomyslela si Bella, jednoducho sa musím usilovať byť poslušnejšia.

A tak sa pani McBridovej ponúkla, že si s ňou zahrá hru *Bella, prines loptičku*, aby ju pred odchodom do práce rozptýlila. Keď si jej brat zašpinil nohy, zakaždým sa mu ich snažila pooblizovať. Keď vonku zúrila búrka, schúľila sa do kľbka na kolenách pána McBrida, aby sa nebál. Keď sestrička stratila plyšového macíka, Bella nechala v jej ruksaku *svoju* obľúbenú hračku – plastové prasiatko, i keď trošičku oslintané –, aby jej zlepšila náladu. A raz v noci, keď bábätko plakalo a nikto sa nezbudil, Bella vkĺzla do jeho izbičky a položila mu do postieľky polovicu keksíka pre prípad, že by ho trápil hlad. Pre istotu si vždy schovávala nejaký keksík.

Akokoľvek sa však snažila McBridovcom

ukázať, aká je poslušná, akosi to nikdy nestačilo. Pani McBridová pri pohľade na Bellinu tenisovú loptičku zvrátila tvár. Brat od jej jazýčka odtiahol nohy. Pán McBride na ňu zakričal, aby sa pratala z pohovky. Sestra zvrieskla, keď našla Bellino prasiatko. Hoci bábätko by sa Belle určite poďakovalo, keby vedelo rozprávať – no nevedelo. Krátko po Belle však vošla do izby pani McBridová a vyhodila keksík z postieľky, skôr než ho bábätko stihlo zjesť.

„Bella, fuj!“ zakričal každý z rodiny. (Okrem bábätka, samozrejme.)

Áno, Bella bola najposlušnejšie dieťa v rodine McBridovcov.

Ibaže sa zdalo, že okrem nej o tom nikto nevie.

Nemôžem sa len tak ľahko vzdať, hovorievala si Bella. Bola si istá, že ju McBridovci ľúbia. Raz konečne prídu na to, aká je dobrá, a veci sa začnú meniť.

Potom jedného dňa dorazil stromček.

A veci sa *naozaj* zmenili.

Začalo to byť oveľa, oveľa horšie.

Niežeby mala Bella niečo proti stromčekom. Stromy samy o sebe boli fajn. Patrili medzi tri najobľúbenejšie miesta, kam chodila na záchod – spolu s pieskoviskom na ihrisku a so susedovými ružovými kríkmi, ktoré vraj vyhrali nejakú cenu.

No nebuť toho stromu, všetko by bolo v poriadku. Toho štíhleho pichľavého stromčeka zelenej farby, akoby mal morskú chorobu, ktorý sa týčil takmer k plafónu a vrhal tmavý tieň na najobľúbenejší koberček pani McBridovej...

Situácia sa zmenila zo zlej na ešte horšiu, keď McBridovci dali stromček do obývačky. Preto sa Bella nazdávala, že všetko, čo prišlo potom, sa pravdepodobne stalo len kvôli nemu.

Deň nato, čo stromček dorazil, pani McBridová neustále s niekým telefonovala. Rozhnevane vykrikovala veci ako: „Bude im musieť stačiť rozkladacia pohovka!“ Alebo: „Vždy máme moriaka a ani tento rok to neplánujeme zmeniť na šunku!“

Myšlienka na moriaka *alebo* šunku bola

veľmi príjemná a Bella si spokojne povzdychla, no pani McBridová ešte viac zvrátila čelo.

Pokým telefonovala, presúvala nábytok a zametala podlahu pod ním. A potom na chvíľku prerušila rozhovor a povedala: „Poď sa pozrieť, koľko je tu Belliných chlпов! Mohla by som nimi vypchať celý vankúš. A to ani nehovorím, koľko ich každý týždeň povysávam zo svojho milovaného koberčeka!“

Na to bola Bella mimoriadne pyšná.

Zvláštne bolo aj to, že sa zdalo, akoby sa pani McBridová v poslednom čase začala nafukovať sťa balón. Každým dňom sa jej čoraz viac zaoľovalo bruško a často sa po ňom potľapkávala a volala ho *moje malé*. Nedávalo to žiaden zmysel, pretože na brušku pani McBridovej nebolo malé nič.

Samozrejme, Bella si to nechávala pre seba. Nechcela raniť city pani McBridovej.

Pán McBride zase zvykol na celé hodiny zmiznúť a domov sa vracal s hľbou nákupných tašiek, ktoré len strčil pod posteľ alebo na najvyššiu poličku skrine. (*Aký zmysel, po-*

myslela si Bella, *má kupovať si nové veci, ak sa na ne ani len nepozrieš?*) Kým poodkladal všetky tašky, bol niekedy taký unavený, že zabudol zobrať Bellu na prechádzku.

Pán McBride však nezabúdala iba na Bellu. Pani McBridová ho občas zahriakla, že nevyniesol smeti, a raz sa s ním dokonca celý večer nerozprávala, pretože ju zabudol vyzdvihnúť u lekára.

„V práci toho máme teraz tak veľa!“ odvetil. „A keď sa ešte snažíme všetko nachystať na sviatky a na príchod nového...“

No než to stihol dokončiť, pani McBridová buchla dverami.

Keď šli raz večer deti spať, pani McBridová svojmu manželovi povedala, aby polial stromček. „Už teraz vyzerá suchý, a to sme ho ešte ani neozdobili,“ vyčítala mu.

„Polejem ho,“ odpovedal pán McBride vyčerpane.

Pán McBride ho však *nepolial*. Miesto toho zaspal na pohovke.

A nešiel ani von s Bellou.

Belle ho bolo ľúto. Ráno sa naňho bude manželka hnevať, lebo zabudol poliať stromček, ktorý naozaj vyzeral vyschnutý na kosť (no zďaleka nie taký chutný). Ľutovala však aj seba. Močový mechúr mala už dosť plný a ozaj nechcela čakať do rána, kým pôjde na záchod. Buď zobudí pána McBrida, alebo použije najobľúbenejší koberček pani McBridovej – ale ani jedno z toho by poslušné dievča neurobilo.

Odzrazu jej však skrsol v hlave oveľa lepší nápad.

Hoci neobľubovala ten pichľavý vyziabnutý stromček a všetky tie zabuchnuté dvere a zvýšené hlasy, ktoré so sebou priniesol, prikradla sa k nemu a oňuchala ho.

Voňal ako veverička: Bellino najmenej obľúbené zvieratko.

A to bolo znamenie.

Bella bola príliš vysoká na to, aby sa zmesčila pod konáre, ak by si však dala pozor, dokázala by zodvihnúť nohu dostatočne vysoko,

tak ako to vídavala robiť psíkov. Mierila na peň stromu vloženého do prázdnej kovovej nádoby. Spokojne si pogratalovala. *Žiadne z detí McBridovcov by nevymyslelo taký skvelý plán, zamýšľala sa. Takto môžem ísť na záchod a ráno sa na pána McBrida nikto nebude hnevať!*

Keď už bola Bella skoro hotová, ktosi ju riadne šklbol za obojok. Noha sa jej odrazu odtiahla od lavóra.

„Čo to stváraš?!“ kričal pán McBride, ktorý, ako sa ukázalo, asi celkom nespál.

Nato sa prudko rozsvietilo svetlo a do izby vkročila pani McBridová v nočnej košeli. „Robí Bella to, čo *si myslím*, že robí?“ opýtala sa. Vzápätí, ešte o čosi hlasnejšie, dodala: „Môj koberček! Môj milovaný koberček!“

Bella pozrela na zem a zbadala malú žltú kaluž, ktorá sa pomaly vpíjala do žltobielych chĺpkov koberca.

„FUJ, ZLÁ BELLA!“ vykriekli McBridovci.

A skôr než Bella stihla stiahnuť chvost, schytil ju pán McBride za bruško. Len čo ju nadvihol, prekvapene zafrflal. Odkedy k nim

prišla, nikto si nevšimol, ako veľmi v priebehu tých mesiacov vyrástla.

Pán McBride ju niesol cez kuchyňu až do garáže.

„Dnes večer zostaneš tu a budeš premýšľať o tom, čo si urobila,“ povedal. Potom za sebou zavrel dvere a zanechal Bellu v tme.

Druhá kapitola

Čo sú to Vianoce

Bella naozaj tuho premýšľala nad tým, čo urobila.

Celú noc.

Ako sa mohlo všetko takto pokaziť? Len som chcela pomôcť. Iba na tom jedinom mi záleží.

Ráno pani McBridová vypustila Bellu na dvor a dala jej raňajky. Neprehovorila na ňu však ani slova, a keď dojedla, vzala ju späť do garáže.

Bella teda rozmýšľala ďalej.

Celý deň.

Ale čo som vlastne urobila? zamýšľala sa. Zbožňovala pána McBrida, to je nad slnko jasnejšie, no mala pocit, že keby ju nebol tak náhle odtiahol, koberček pani McBridovej by vyviazol bez jedinej škvrny.

Keď napokon pán McBride konečne otvoril dvere a pustil Bellu do domu, vrhol na ňu prísny pohľad. „Dávame ti ešte jednu šancu,“ povedal. „No tentoraz sa musíš správať naozaj slušne.“

Bella tak zavzdychala, až sa jej zatriasli fúziky. Kedy si už konečne niekto všimne, že sa *vždy* správala slušne?

Tak či onak, bola šťastná, že už nie je v garáži, kde začalo byť veľmi vlhko a zima. V žalúdku jej škvŕkalo, no keď vošla do kuchyne, jej miska bola prázdna. Pán McBride určite zabudol.

Bella šla za ním do obývačky, ale vo dverách sa zarazila.

Kým bola v garáži, McBridovci urobili niečo so stromčekom. Povešali naň malé svetielka, ktoré blikali namodro, nažltlo a ešte aj

inými farbami, ktoré nevedela rozpoznať. Na strome boli porozvešané koráliky na šnúrkach, figúrky postavičiek a zvieratiek či snehové vločky a všetky na konároch blikali a trblietali sa. Bolo to prekrásne.

A vzduchom sa šírila tá najlahodnejšia, maslová vôňa.

Bellina najobľúbenejšia vôňa zo všetkých.
Pukance.

Na stromčeku boli porozhadzované pukance!

„Prečo Bella tak zíza?“ opýtala sa sestra.
„Akoby ešte nevidela vianočný stromček.“

„To asi preto, že ho ešte nevidela, ty prázdna makovica,“ odvetil brat.

„Nenadávaj sestričke,“ zasiahla pani McBridová.

Bellin brat si popod nos zamrmlal niečo ako *makovica*.

„Bella sa asi teší,“ povedal pán McBride,
„keďže sú to jej prvé Vianoce.“

Bellin chvost od toľkého nadšenia švihal sem a tam.

Konečne to pochopila! Pán McBride ju predtým nezabudol nakrmiť. A vôbec sa na ňu nehnevali. Dali jej stromček pre potešenie. Pán McBride to sám povedal.

Nakoniec predsa len prišli na to, že sa im snaží pomôcť, a uvedomili si, aký je dobrý psík. Dali ju do garáže iba preto, aby ju mohli prekvapiť jej prvými Vianocami – alebo čo to vlastne je.

Vianoce, premýšľala Bella, sú asi to, keď si ľudia uvedomia, že nevenujú druhým dostatok pozornosti, a preto im to vynahradia nejakým špeciálnym prekvapením!

Zdá sa, že ten stromček nakoniec nie je až taký hrozný. Pukance prekryli smrad po veveričke a svetielka zjemnili jeho pichľavé štetinky.

„Večera,“ vyhlásila pani McBridová, vzala bábätko do náručia a ostatní ju nasledovali do kuchyne. Bella sa ani nepohla.

„Ostávaš tu a budeš sa tešiť zo stromčeka?“ opýtal sa pán McBride.

Bella súhlasne zavrtela chvostíkom.